

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12692/2022
30.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву, против тужене Општине Ивањица, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Ивањица, ради регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1790/21 од 30.03.2022. године, у седници одржаној 30.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1790/21 од 30.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1790/21 од 30.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 44/20 од 28.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му исплати: на име регреса главног дуга 124.800,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате; на име регреса камате 11.893,60 динара; на име регреса трошкова парничног поступка 32.792,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и на име регреса трошкова извршног поступка 23.371,50 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 1790/21 од 30.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одбијен је регресни захтев тужиоца према туженој, јер је утврђено да је у претходно вођеној парници за накнаду штете, у којој је тужилац обавезан на плаћање одштете, правоснажно одбијен тужбени захтев у односу на тужену, за коју је утврђено да није одговорна за насталу штету. У таквој чињенично-правној ситуацији, нижестепени судови су закључили да нема услова за примену члана 206. Закона о облигационим односима о солидарној одговорности више лица за исту штету, нити члана 208. истог закона о праву солидарног дужника – исплатиоца на регрес, због дејства правоснажне пресуде међу странкама. Тужилац уз ревизију није доставио, нити се позвао на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој чињенично-правној ситуацији, да би било потребе за уједначавањем судске праксе, а одлука Врховног касационог суда на коју се ревидент позвао не одговара овој ситуацији, јер је донета у парници за накнаду штете у којој је утврђена заједничка одговорност парничних странака за накнаду штете и обавезани су солидарно на њену исплату, што у конкретном није случај.

Из наведених разлога, Врховни суд налази да у овој парници нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради регресне исплате поднета је 03.02.2020. године. Вредност предмета спора је 192.857,10 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић